

?Roïnesa i crueltat

«Des de la comoditat del meu sofà puc demanar a una persona a qui es pot condemnar a 25 anys de presó que em demani perdó?»

Els militants d'Esquerra Republicana de Catalunya van decidir diumenge (<https://www.naciodigital.cat/noticia/187375/erc/tanca/files/amb/junqueras/etapa/post-sentencia>) que Oriol Junqueras, empresonat al Centre Penitenciari Lledoners, i Marta Rovira, exiliada a Ginebra, continuïn com a president i com a secretària general, respectivament, de la formació republicana. Junqueras, per si algú en té algun dubte, va aconseguir el 88,34% dels vots dels militants que hi van voler participar -la participació va ser del 57,14%, la més alta dels últims tres processos congressuals-. I Marta Rovira va obtenir el suport del 86,7%.

En general, la militància d'ERC no ha emès cap vot de càstig contra els dirigents que expliquen tantes vegades com poden que la correlació de forces no és poesia i que no es pot continuar avançant sense sumar. Com a mostra, un botó: Joan Tardà, el més odiat pels de les revolucions des de segones i terceres residències i per zelotes diversos, va aconseguir ser el més votat per formar part del consell nacional.

ERC és avui centralitat i moderació sense renunciar als objectius que sempre ha defensat i perseguit: justícia social, independència i república. I és per això que els companys de viatge que fa quatre dies només feien que dir que els socialistes eren sofre, carcellers, repressors, bidells del clavegueram i soldats del 155 decidissin pactar amb el PSC per evitar que els republicans genuïns aconseguissin la presidència de la totpoderosa Diputació de Barcelona. Que, per obra de nostre senyor, també deu tenir, a més d'un pressupost de mil milions d'euros, poders sobrehumans: els postconvergens ja no diuen més que els socialistes són uns carcellers, per exemple.

En definitiva, un molt bon cap de setmana per a ERC que, a l'espera de la sentència, reafirma lideratges des de la més absoluta unitat i continua allunyant-se de la retòrica buida de la confrontació. En canvi, el procel·lós món de la postconvergència continua buscant identitat entre el PDECat, JxCat, La Crida i qualsevol altra ocurrència que hi pugui haver des d'ara fins a noves eleccions. Un espai profundament dividit que podria acabar escindit entre *waterloolistes* i moderats, entre utòpics i realistes, entre els que continuen utilitzant els mites per emascarar la realitat i els que la volen acarar sense por, entre els que camuflen la seva ideologia en l'apartidisme transversal (sic) i els que, amb orgull, diuen el que són.

Amb tot, tant *waterloolistes* com moderats gairebé infarten quan veuen Gabriel Rufián fent "d'home d'estat". I no, no us confongueu, no ho fan per Rufián, que també, sinó perquè abans ho eren ells i avui no tenen ni grup propi al Congrés. És a dir, que la seva capacitat d'influència és nul·la.

La implosió del conservadorisme català, de la dreta liberal, si voleu, coincideix en el temps amb un fenomen global: la radicalització de la dreta cap a postulats populistes. Ho han explicat molt bé *The Economist* i Bloomberg, per exemple. O tot allò que es pugui llegir sobre Donald Trump i Boris Johnson, mentiders compulsius i, ara, pel que fa a Johnson, l'increïble Hulk; senzillament, un pallasso.

Catalunya no és aliena als canvis que es produeixen al món. No és aliena al populisme, ja sigui d'esquerres o de dretes, ni tampoc a la creació d'una dreta alternativa de verb agressiu i dialècticament competent. No s'atreveixen a dir, encara, que són identitaris, però, com diuen els argentins, "*todo se andarà*". Mentrestant, es conformen a organitzar linxaments de presos a les xarxes o a exigir-los que ens demanin perdó. I jo em pregunto: des de la comoditat del meu sofà

puc demanar a una persona a qui es pot condemnar a 25 anys de presó que em demani perdó?
Com es pot ser tan roí i cruel?!